

МОЗКОВИЙ

штурми

КЛАРА

Принц Арран мусив ухвалити важливе рішення. Кілька тижнів тому він запримітив рудоволосу дівчину-драконку, яка чигала провулками Старого Лал'Ліна. Він здогадався, що та прагне зазіхнути на його життя. Чи має принц дати цій дівчині шанс спробувати? Або ж під час наступної зустрічі варто перерізати їй горло?

— Кларо?

Від глибокого тембру диктора аудіокнижки, яка завжди причаровує з найпершого абзацу, мене відриває чийсь вигук. Годі сумніватися — цей вигук не Ноеля Картера. Його голос хрипкий, звабливий і таємничий. Мене ж кличе колега Амелі, а вона звучить жіночно й ніжно. Так, неначе збирається заспівати.

Я підводжу погляд і бачу, як Амелі з притаманною їй швидкістю пролітає повз скляну стіну нашого кабінету. Вона показує мені та Франці п'ять пальців, щоб ми зрозуміли, через скільки хвилини розпочнеться зустріч. Не звичайна рутинна зустріч, а саме *та* зустріч, перед якою я вранці влаштувала мозковий штурм.

Знімаю навушники й востаннє окидаю оком незайману сторінку документа на ноутбуці. Вона глузує з мене, демонструючи сміховинну порожнечу та брак ідей. Говорить мені, що я все ще недостатньо хороша для цієї роботи. І що маю докласти більше зусиль, аби отримати посаду молодшої копірайтерки після закінчення стажування в агенції *Sweet Lemon*. Мій шеф Фелікс вважає, що креативність можна вмикати й вимикати. Неначе клацати вимикачем лампи, яка... Лишенько, якби Фелікс довідався, що я не змогла придумати нічого кращого за його порівняння *вмикати й вимикати* з вимикачем лампи, то витурив би мене звідси цієї ж миті.

Чому? Чому я гадала, ніби маю шанс влаштуватися до цієї креативної агенції, відзначеної безліччю нагород? Лише тому, що доволі стерпно здатна добирати слова?

Не можу відвести погляду від Амелі, яка стоїть по інший бік скляної стіни. Я мала би бути хоч на децицію схожою на неї. Ідеально організованою, ідеально зібраною, ідеально *ідеальною* для посади проектною менеджерки. Мабуть, у кращому разі мені світить роль посередньої копірайтерки... Навіть не знаю. Минулого тижня нам повідомили про термінову заявку від потенційного нового клієнта — підготувати *пітч*, як це називають у рекламі, — і тому ми мали достатньо часу, аби накидати кілька ідей. Компанія «Шоколатрія Вютріха» хоче повністю переорієнтуватися. Замість старомодних бабусиних шоколадних цукерок, які виготовляють останнє століття, цього року вони прагнуть випустити модні шоколадні плиточки. Тому й звернулися до кількох німецьких рекламних агенцій

по маркетингову концепцію для перезапуску бренду. *Sweet Lemon* — одна з них. Фелікс сказав, що цей проєкт — щось на кшталт *вологих фантазій* для креативників. «Думайте дико, думайте сексуально, пустіться берега». І що ж такого я накреативила? Нічого. Натомість сиджу і потайки слухаю першу частину «Саги про крила», хоча й заслухала її так, що пам'ятаю кожну паузу, яку зробить диктор. Фелікс подумав, що я навіть не доклала зусиль. Брак мотивації — єдине, що він ненавидить.

— То що? Готова до того, що цілу годину тобі даватимуть прочуханки? — Моя колега Франка визирає з-за екрана. Її стіл стоїть впритул напроти мого. — Та ще й такої гучної, що навіть власний батько ніколи б не наважився на подібне.

Однією рукою вона притискає записник до грудей, а другу різко здимає догори, стиснувши в кулак. Мені хочеться сказати їй, що батько ніколи на мене не репетував. Але зараз не підхожа ситуація, аби розпочинати лекцію про ті численні особливості життя дитини глухих батьків, відмінного від життя інших людей.

— У тебе теж нічого немає? — питаю я, і мій пульс пришвидшується ще більше.

— Атож, — коротко відповідає вона й підходить до мене, обхопивши руками записник. — Не можу дочекатися, коли наш псевдокреативний директор затягне свою стару пісеньку: «Я можу працювати з поганими ідеями, та єдине, що можу зробити з чистим аркушем паперу, — це підтерти ним дупу».

Пародіювання Франкою вічно замученого баритона Фелікса шалено ідеальне. Однак воно аж ніяк не вгамовує паніки, що наростає всередині мене.

Кожен текст я мушу погоджувати з Феліксом. І за останні тижні кілька разів була близько до того, аби заслужити його похвалу — що насправді завдання не з легких. Як критик, він приблизно такий самий чуйний, як усі ті телекухарі на кабельному телебаченні, які реконструюють збанкрутілі заклади швидкого харчування.

Оскільки я ніколи не можу вимовити і слова на важливих зустрічах, він уже не довіряє мені нічого, окрім як писати простенькі рекламні буклети про натуральну косметику чи листівки для супермаркетів. Але така вже я: або віддаю всю себе, коли висловлюю думки та почуття, допомагаючи водночас і руками, і ногами, і кожнісіньким м'язом обличчя, або ж німа як риба. Мені важко підтримувати баланс у взаєминах. Я або віддаюся на сто відсотків, або є цілковитим нулем. Поки що не знайшла зграбного способу, щоб показати всім на роботі справжню Клару. Навіть після трьох місяців усе таке незвичне. За останні два роки я перетворилася з гарної, але тихої школярки на зажурену й виснажену студентку. І тепер раптом опинилася в цьому стресовому середовищі, де всі досвідченіші й кращі за мене, де результативність і креативність — більше не хобі, а обґрунтування мого перебування тут. Щоразу, коли хочу відкритися, мене долає страх, що все буде так само, як і минулого разу в новому оточенні. У спільній квартирі, де я орендувала кімнату, коли вступила в університет вивчати літературу, з моєї нестримно-хаотичної та щирої особистості завжди лише глузували. А що, як для *Sweet Lemon* я також занадто наївна, занадто гучна, занадто дитяча — просто занадто?

Розчарована й зневірена, закидаю голову назад і витріщаюся на Франку із цього ракурсу. Звідси я бачу її довгі вії, обрамлені, як і щодня, бездоганною широкою підводкою. Побачивши ідеальний мейк Франки хоч раз, нереально колись засумніватися в її майстерності. Ця дівчина має хист до форм і кольорів. На додачу до гострого язика, яким здатна запнути за пояс будь-кого. Мені подобається працювати з нею, і в глибині душі я мрію, аби випала нагода зав'язати й наші дружні стосунки. Ось тільки... Стало збіса важко заводити друзів, відколи вночі, страждаючи від безсоння, я подумки перебираю кожне слово, сказане вдень. Під час вступу до університету всі казали, що там я нарешті зустріну однодумців. Натомість розгубила всю впевненість і втратила єдину людину, яка, як я відчувала, мене по-справжньому розуміла.

— Щось та й буде. У тебе нічого немає. І я нічого не маю, — підсумовує Франка. — А наше золотце обов'язково придумає якусь ідею, за яку він із задоволенням нагородить себе «Каннським левом».

Не можу стримати сміху. Франка зневажає Фелікса за його трудоволізм. Вона постійно висміює його, бо він, здається, не має інакшої мети, аніж стати наймолодшим креативним директором і здобувати одну маркетингову нагороду за іншою. Однак їхні словесні баталії — один із найулюбленіших нескінченних жартів мого нового професійного життя.

Відсуваю стілець і прямую за Франкою до великої конференцзали, минаючи офісну кухню, але віддалене шарудіння нагадує, що аудіокнижка досі грає. Тож надягаю величезні навушники з ефектом шумопоглинання і натискаю ту доріжку, де зупинилася. Власне кажучи,

я слухала цю історію стільки разів, що більше не потрібно уважно стежити за сюжетом, але я все одно хочу слухати цю книжку від початку й до кінця. Не через захопливий сюжет. А через його голос. Ноель Картер — єдина людина, яка лишень переводить подих, а в мене вже мороз поза шкірою іде. Я хочу з головою поринути в його голос. Наносити його, як парфуми. Зберегти в медальйоні на шиї так само, як зла морська відьма Урсула ув'язнила для себе голос Аріель.

Коли почуваюся кепсько, то мимовільно вмикаю одну з двох аудіокнижок із «Саги про крила». Байдуже, скільки страху перед невдачею і яка відповідальність мене обтяжує, — щойно голос Ноеля Картера сягає вух, тілом розливається бентежне поколювання. Його голос такий глибокий, і чуттєвий, і...

— Що ти там слухаєш?

Перед моїм носом вигулькує стрілочка, витатуйована на вказівному пальці Франки. Заскочена зненацька, натискаю «Зупинити» тієї секунди, як Ноель знову каже «перерізати їй горло», але це звучить уже як хтива пропозиція. О боже, цей хлопець зважливо прочитає навіть список покупок. Навіть якщо в цьому списку лише пластир від пухирів, крем для тіла й підгузки для дорослих.

— Та... просто аудіокнижку, — я відмахуюся і на решті встаю зі стільця. Просто аудіокнижку. Точно. Наче «Сага про крила» Теммі С. Стейнфілд — це не моя найулюбленіша серія романтичного фентезі. І наче я повсякчас не уявляю, як ночами цей диктор шепоче мені на вухо уривки з пікантних любовних сцен.

— Ого, круто! А яку?

Вона тримається на відстані — Франка завжди тримається на відстані, — але трохи нахилиється до мене.

Я не встигаю затулити рукою чи вимкнути застосунок з аудіокнижкою, і вона бачить назву.

— «Завулки бурі й диму», — читає вона. — Цікаво?

На мить мені відбирає мову. Моя пристрасть до цієї серії спалахнула ще до того, як уперше прослухала її аудіоверсію. Та лише завдяки аудіокнижці я перетворилася на затяту фанатку. Гадаю, я просто не змогла встояти перед головним героєм з крилами, який має сумнівні моральні якості та готовий на вбивство, аби перемогти норовливу незнайомку.

— Доволі непогано, — свідомо стримуюся, щоб не збити Франку з ніг захопленням. На власному досвіді я переконалася, що немає нічого болючішого, ніж нашішки з того, що приносить тобі радість.

— А диктор чоловік чи жінка? — вона схиляється ще ближче, я навіть відчуваю її терпкий андрогінний парфум* і бачу витатуйовану троянду між грудей. — Ненавиджу, коли чоловіки забивають мені баки.

Я пирхаю. Типова Франка. Не так давно вона бовкнула, що жодна психічно здорова людина не повірить, ніби ми самостійно вибираємо власну сексуальну орієнтацію, бо інакше ніхто й ніколи не відчував би потягу до хлопців.

— На жаль, чоловік, — відповідаю.

— Чорт.

— Але повір, ти захочеш, щоб цей голос забивав тобі баки!

Зачарування проривається швидше, ніж мої захисні механізми встигають зреагувати.

* Аромат, який поєднує риси чоловічих і жіночих парфумів або взагалі не має чіткої гендерної належності.